

Szalay Gábor

UTOLSÓ JEGYZŐKÖNYV

válogatott írások

Végtelen szerelem

I.

Különösebben nem tűnt fel a tömegben. Láttam, hogy mosolyog rám és hogy kicsit, mégiscsak különös az arca. Fehér bőrű, kék szemű, szőke cigánylány volt. Fehérbőre volt, mint nekem. Már-már albinónak tűnhetett a kívülálló számára. Az iskolában láttam, ahová minden nap a fiáért ment. Egyre feltűnőbbé vált minden egyes nap a mosolya. Eleinte csak szimpátiamosolynak véltem és a rengeteg foglalatosság mellett alig tudtam rá odafigyelni. Majd ezt követte a facebook-os jelölés, az ő részéről. Azt nem mondhatom, hogy nem lepődtem meg, a sok mosoly és a csillogó szemű tekintete után. Nekem akkoriban nem volt senkim, ő pedig jól nézett ki. Gondoltam, élek a lehetőséggel, csak túlzottan bele ne merüljek. Mint később kiderült: kettőnk közül csak én játszottam vele. Elvált nő, akinek bizonyára már megvannak a maga titkai – gondoltam. Nem női praktikákkal érte el, hanem a kettőnk közt gyorsan elmélyülő, szokatlan, jól érezhető összhang miatt pár hónap alatt egészen bensőséges, testi-lelki kapcsolat alakult ki kettőnk közt. A gyerekét úgy megkedveltem, mintha a sajátom lett volna. A környezetem, persze, mindezt annak tudta be, hogy a nő mesteri szinten behálózott engem. Pedig én akkoriban még nem szerettem őt. Szívem és agyam hideg volt és még mindig fenntartottam magamban annak a lehetőségét, hogyha túl bensőséges kapcsolatba kerülünk, inkább lelépek. Akkor már tizenöt éve képtelen voltam szerelemmel szeretni. Mivel a „kémia”, vagy inkább a sors jól működött köztünk, nem is akartam felmondani azt a kapcsolatot. A környezetem, persze, elsősorban a roma származását nem tudta neki megbocsátani, azon túl persze, hogy semmi jót nem feltételeztek róla. És úgy nem feltételeztek róla semmi jót, hogy soha életben nem látták és soha, egyetlen szavát sem hallották. Azt hajtogatták, hogy a pénzemre hajt, de nekem akkoriban sem volt pénzem. Nem baj, majd lesz – mondták okos emberek. Pedig Ada soha, egyetlen centet sem kért tőlem. A rossz befolyásolás, értetlenség és nyugta-

lanság ellenére kapcsolatunk töretlen maradt. Nem akarom most szappanoperám részleteivel terhelni kedves olvasómat, a lényeg itt úgysem a történet elbeszélése, hanem a transzcendens, isteni üzenet közvetítése, ha másért nem is, azért mindenképp, hogy mások tanuljanak az életemből, akár most, akár száz év múlva... Szóval úgy éreztem, még nem vagyok kész egy komoly kapcsolatra, megállapodásra, szívem külföldi kalandok felé húzott. Találkozásaink egyre ritkábbá váltak, miattam. Sokat sírt, szinte könyörgött, hogy álljak meg nála egy teára vagy kávéra, ha csak tehetem. Én azt időnként meg is tettem. Mindig szívesen beszélgettem vele, játszottam a gyerekével. Jól éreztem magam mellette, jobban, mint bárki mással azelőtt. Az akkoriban kialakuló apai ösztöneim is belejátszottak az érzelmeink elmélyülésébe, hiszen az angyali szemek meglágyították szívem. Egyre csak szabadott, hogy költözzek hozzá, hisz olyan jól elvagyunk együtt. Hogy nem kell a pénzem, csak legyünk együtt, mert nagyon rossz neki egyedül és nagyon magányos. Látván, hogy milyen állapotban volt, elhittem neki, különösen, hogy anyagilag tényleg nem volt rám szorulva. Sokkal jobban élt nálam. Gyakran jártam hozzá. Amikor nála voltam, időnként csak úgy, valami gondolata támadt és leült a zongorához játszani. Olyankor volt a legszebb, látszólag a legelmélyültebb és legmagányosabb a szememben. Játszani kezdett... Legtöbbször engem kérdezett a játszott mű címéről és szerzőjéről. Nem ellenőrzött engem, a tudásomat, hanem egyszerűen, nem tartotta fejben a művek címét, csak a dallamot. Így, lejátszva pár taktust, kérdésére válaszolva általában Rondo a la Turcu, Holdfény-szonáta, Für Elise volt a válaszom, vagy Csajkovszkij dalait játszotta, ugyan nem mesteri, de elfogadható szinten. Mindig fájit eljőnnöm tőle és otthagynom őt és rettenetesen fájit, hogy a gyereket is ott kellett hagynom – akit saját gyerek híján – sajátomként kezdtem megszeretni. Teltek a hetek, hónapok és panasszal teltek. Talált magának másvalakit, de bizony, idővel, pár hónap múltával, mindig nekem küldözgette a „Hiányzol!!!” üzeneteket. Egész éjjeleken át írt velem akkor, amikor szobám magányában, bezárkózva éltem. Könyvet írtam, Szlovákiában utazgattam, külföldön jártam – dolgoztam. Írt akkor is, amikor az égvilágon senki sem keresett. A barátaimmal egyre kevesebb témában jutottunk közös nevezőre, mert nyilvánvalóvá vált előttem, mennyire anyagias és hidegvérű alakok. Szeretet nélkül élik az életüket. Ada, amikor tudta, hogy külföldön egy embertelen helyre kerültem, tartotta bennem a lelket, egyszerűen úgy, hogy egyedül ő keresett, ő írt nekem minden nap sms-t. Hogy miért? Mert ugyanolyan zárkózott volt, mint én és ugyanolyan számkivetve érezte magát a világban,

mint én. Érvényesülni csak nehezen, vagy egyáltalán nem tudott, azért is, mert a szlovák államnyelvet nehézkesen beszélte, mivel magyar iskolákba járt. Hiába volt meg az ökonómiai érettségije. De mi épp a számkivetettségünk miatt, imádtuk egymást. Véd- és dacszövetség forrott ki köztünk, ahogy csak igazi, életreszóló szerelmek szoktak alakulni. Négy év alatt tökéletesen összecsiszolódtunk, amin sem idő, sem tér, sem szerető nem változtatott. Ha a lakásán, vagy többszáz kilométerre is voltunk egymástól, ha hónapokig nem is beszélünk egymással, az első szóváltásnál már ugyanazt a hangoltságot éreztük. Más férfival is élt az alatt, amíg én külföldön voltam, egyszerűen azért, mert lemondtam róla, amit meg is írtam neki. Aztán idővel rájöttünk, hogy csak egymást akarjuk. Így éreztem én is, az irányában. Kölcsönös féltékenykedéseink vége mindig egy boldog ölekezés volt. Nagyon féltékeny tudott lenni, pedig leginkább azt akarta elérni, hogy én legyek az. Már terveztem vele a közös jövőnket, amikor egy nap, Ada nem válaszolt az üzenetemre. Eltelt fél nap, egy nap, két nap. Ez furá volt, mert azelőtt mindig ő keresett engem, egy kivételével minden esetben. E napok alatt valami elviselhetetlen szomorúság és ingerlékenység vett erőt rajtam, aminek okát akkor még nem tudtam. Aztán megtudtam...

Mindig ő szokott keresni, mégha hónapokig nem is írtam neki. Nagyon ragaszkodó volt. Most sms-re nem válaszolt, telefonja nem válaszolt. A lehető legrosszabb hírt tudtam meg róla...

Most Bécsben vagyok. Diplomás emberként újságot hordok... mégis, nincs annyi idegeskedés, mint a tanítói pályán és jobban is fizet, ha már ezt is figyelembe vesszük. Gazdag ember nem leszek belőle, az biztos. Azon kevés emberek közé tartozom, akik nem tartják túl sokra a pénzt. Azelőtt sem tartottam sokra, most pedig már alig tartom valamire. Hogy miért? Máris megtudják. A mosolygós Grüss Gott-ok világában nem találom a helyem. Azért, mert úgy érzem, hogy itt az életnek nincs valódi tétje és drámája. Otthon... van. Ahogy a bécsi bérház liftjébe szállok, a megvilágítás alatt látszik csak igazán, hány ősz hajszálam van. A tükörben látom világosan azt, ami engem a nyugodt osztrákoktól megkülönböztet: oroszos-bizánci élű arcomat. Itt, Bécsben, minden olyan nyugodt, hogy el sem hiszem. A belvárosban nagyobb a csend, mint háromezer lelkes szülőfalumban. Elképesztő! A fiatal lányok szépek ugyan, de egyben sem látom azt a pluszt, ami otthon egy átlagos, vagy akár csúnyácska nőn is észrevehető és megfog. Ez a bécsi, osztrák jólét és illem egyszerűen tökéletes és unalmas. Nem is csodálkozom azon,

hogy időnként valakinek itt árvág az esze és vagy szakállas nőként szerepelget, vagy a saját lányát zárja a pincébe és évekig molesztálja. Az ilyen perverzciók mind a tökéletes társadalom következményei, vagyis az unalom szörnyszülöttei.

Egy nap, a szakadó esőben, az egyik előkelő bécsi lakóház bejárati ajtajából figyelem az esőben ázó osztrákokat, háttérben a pompázatos osztrák parlament épületével. Micsoda pompa a nagyvilág! De én érzem, hogy nekem ehhez a világhoz nincs közöm, mert akihez és amihez közöm volt és van, az otthon maradt. Mindig is otthon várt rám. Csak én nem tudtam becsülni. A Práter vagy a Schönbrunn, Bécs, Párizs, a nagyvilág – semmiség. Ócska ígértek tömkelege, a Sátán hazugságai. A boldogság nem kívül van, hanem belül. Ha van. Ez a nagyvilági, nagyvárosi karnevál Dubaiokkal és Párizsokkal, Londonokkal, szart sem ér. De tényleg. Jól átgondoltam, mire ezt leírtam. Mert nincs már nekem Adám, aki hazavár... Mégis, haza akarok menni, hogy poraihoz is közel legyek. Ő sosem volt nagyvilági nő, éppencsak szeretett szépen öltözködni, mint minden nő, de nem vágyott el a nagyvilágba sohasem. Mindig is lehetett rá számítani, ellentétben azokkal a nőkkel, akikkel több évnyi kapcsolat után sem volt semmi közünk egymáshoz, mert a boldogságot mindig is kívül és messzire keresték, a bizonytalan jövőben és bizonytalan tájakon. Ada csak bennem és általam szerette volna a boldogságot és az sem zavarta, hogy munkanélküli vagyok. Adán kívül örök életben gyökértelen és ebből kifolyólag megbízhatatlan nőim voltak. Talán azért is, mert a felhozatal és a lehetőségeim mindig is ilyenek voltak. Most azokra a lányokra gondolok, akik otthon sem láttak mást, csak a csillogást és a pénz imádatát. Szeretetet nem. A cigányoknál viszont, a családias érzület, nemcsak, hogy tagadhatatlan, hanem legendás. Lenne mit tőlük tanulnunk, ha egymás feltétel nélküli elfogadásáról van szó. De nem akarok senkit sem kioktatni, erre sem nekem, sem másnak sincs semmi szüksége. Én csak haza akarok menni, mert az, ami itt van, idegen számomra. Hazamegyek, mert ugyan mi keresnivalóm itt? Ja, persze, ugyanazokat a törekvő embereket követtem ebbe az örületbe, akiknek viszont kevésbé számítanak a családi és egyéb érzelmi kötelékek.